

Vestitorul numelui lui Iehova

15 Noembrie

Numărul 22

MISIUNEA REVISTEI

Această revistă vrea să dea ajutor omului pentru a cunoaște scopul lui Iehova Dumnezeu care este relatată în Biblie. În principiu conține acele lucruri biblice, cari sunt spre ajutorul martorilor lui Iehova. Aceasta îi face capabili pe cititori pentru studii biblice regulate și se va îngriji și pentru învățători la acele persoane sau grupuri, cari se ocupă sincer cu studierea Bibliei. Este potrivită pentru vestirea prin radio, pentru conferințele publice și articole pentru înțelegerea textelor scripturale.

În vestire, această revistă ține strict de principala numai Biblia. Este neatârnată de confesiunile, sectele, partidele sau dela alte organizațiuni lumești. Stă fără îndoială, cu toată puterea de parlea Împărăției lui Dumnezeu care se va întemeia sub Cristos, Regele iubit. Nu are docme ci din contră, invită pe toți ca să-i studieze conținutul cu îngrijire și cu ochi critici pe baza Sfintei Scripturi. Nu se amestecă în nicio discuție și nu comunică lucruri individuale.

Prețul abonamentului:

In America: pe un an 1 Dollar, pe jum. an 50 cent.
In Canada: pe un an 1,50 Dollar, pe jum. an 75 cent.
In Cehoslovacia: pe un an 24 Kc., pe jum. an 12 Kc.
In România: pe un an 150 lei, pe jum. an 75 lei.
In Ungaria: pe un an 4,50 P., pe jum. an 2,25 P.
In Franța: pe un an 20 frs. pe jum. an 10 frs.

Adresa pentru corespondență și abonări:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn N. Y.
În România: Str. Crișana No. 33, București 2
În Ceho-Slovacia: Brno Hybesova 30.
În Franța: 129 Faubourg Poissonnière, Paris IX.
În Jugo-Slavia: Krekova ul. 18 Maribor.
În Ungaria: Katona Jozsef-u. 41 Budapest V.

(Această revistă apare în mai multe limbi, traduceri).

Aceia cari cercetează serios Biblia, însă nu pot plăti revista, din cauza sărăciei, mizeriei sau a nenorocirii, pot primi revista gratuită, întrucât o cer odată într'un an, în luna Decembrie și arată cauza trimiterii gratuite. Noi stăm cu bucurie în ajutorul lipsiților, însă pretinde regula expedierii, ca să fie cerută în scris, trimiterea odată într'un an.

Inștiințare către abonatori: Toți să binevoiască a trimite abonarea revistei W. T. pe anul 1933 în luna Decembrie a. c. ca să putem compune totalul, cât va fi necesar pe anul viilor. Acela care plătește abonamentul înainte pe întreg anul, este de mare ajutor lucrului, precum este obiceiul între frații din streinătate, prin aceasta va fi scutit de lucrul corespondenței pe care ar trebui să-l facă, la abonarea a doua, sau chiar a treia și la trimiterea banilor.

Revista cuprinde hrană spirituală pe întreg anul, apare în 40 State, în 40 de limbi și ține legătura spirituală între poporul lui Dumnezeu.

Organizația lui Iehova

Partea I-a

«Astfel dar Dumnezeu a pus membrele pe fiecare dintre ele în corp, după cum a voit».

1. Corinteni 12 : 18.

IEHOVA este Dumnezeu ordinei, și aceasta în sine este dovadă îndestulitoare, că are o organizație. Iehova este măiestros, este Cel prea înalt și Dictatorul nemărginit al organizației sale. Cel mai înalt în organizația sa, și astfel cel mai aproape de el este Cristos Isus, fiul său iubit, regele numit legal, uns și înlocuit a organizației sale sfinte. Înpreună cu Cristos Isus ca membre subordonate a acestei organizații sunt uniți, o oaste de 144.000, care se numesc membrele corpului lui Cristos. În acest corp sau în această oaste organizată așează Iehova membrele după cum îi place. Cristosul formează Capul organizației lui Iehova, și de necesitate organizația aceasta se compune amăsurat voinței lui Dumnezeu, O organizație a creaturilor, care nu este formată după voința lui Dumnezeu, nu poate să fie o parte a organizației lui Iehova. În lume sunt multe grupe organizate de creaturi, membrele cărora s'au numit cu numele Cristosului lui Dumnezeu; aceste organizațiuni însă n'au format împotriva lui Dumnezeu, și din această pricină nu fac parte din organizația lui Iehova. Voința lui Iehova se descoperă prin Cuvântul său. Oricare organizație care nu este formată pe baza îndrumărilor Cuvântului său, este contrară voinței sale și nu este deci o parte a organizației sale.

Bătrâni

Toate stăpânirile drepte sunt orânduite de Iehova și porced de la el; creaturi, care se primesc în organizația lui Dumnezeu, trebuie pentru aceasta să fie supuse stăpânirilor înalte. (Romani 13:1) Astfel de „stăpâniri înalte” constau din Iehova Dumnezeu, Cristos Isus și alții, cărora Iehova le-a dat împuternicire, ca să lucreze în mod oficial în numele său. (Efeseni 2:20) Până acum am fost de părerea, că cuvântul „bătrân” are înseamnă o funcțiune oficială a adunării, la care au fost aleși sau numiți oameni; și că pentru această cină, pentruca să fie un bătrân, trebuie să fie ales mai întâi la o slujbă, care s'a amintit ca slujba unui „bătrân”. Pentru o astfel de părere se pare că nu există nici o împuternicire scripturală. În adunare nu se poate crea, împlini și exercita pe drept nici o slujbă, dacă nu este încredințată de Iehova prin Cristos Isus. În adunările poporului mărturisit al lui Dumnezeu s'a menținut obiceiul, ca din rândul lor să aleagă anumite bărbați, și prin votare să-i pună în slujba

de bătrân, și pe baza acestei proceduri bărbații aleși în felul acesta, au fost numiți „bătrâni”. Întrebarea întrebare s'a pus și de un timp oarecând a fost discutat între poporul uns al lui Dumnezeu: Este scriptural și potrivit pentru o grupă a martorilor lui Iehova, ca și pe mai departe să aleagă și să pună bătrâni în slujbă? Se pare că este chiar la timp, că „Revista” pune în discuție chestiunea aceasta. Întrebării numai alături se poate răspunde cum se cade, dacă răspunsul este pe deplin sprijinit de Cuvântul lui Dumnezeu; pentru aceasta este de lipsă, ca să examinăm textele referitoare la bătrâni atât în vechiul cât și în noul Testament.

Expresiunea „bătrân” apare prima dată în scrierile în 1 Moise 50:7, și acolo cuvântul acesta se aplică la casa lui Faraon și la întreaga țară a Egiptului. Evident, că cuvântul nu se referă la ceva slujbe oficiale, la care oameni ar trebui să fie aleși. Bărbații vârstnici ai casei lui Faraon și a țării Egiptului au însoțit pe Iosif, ca să îngrijească părintele, și acești bărbați cu grăunțele anilor, au fost numiți „bătrânii țării Egiptului”. În tot locul în Testamentul vechiu undă apar cuvântul „bătrân”, are același înțeles și anume bărbați bătrâni, moșnegi sau bărbați maturi.

După moartea lui Iacob, Izraeliții au fost organizați în triburi. Ei erau poporul lipici al lui Dumnezeu și astfel au constituit organizația lipică al lui Dumnezeu. De la acest anume lipică Scriptura adesea vorbește despre bărbați ca de „bătrânii lui Izrael” însă în nici un caz nu se găsește o dovadă, astfel, că acești bărbați pentru aceea au fost numiți în slujbă. Iehova nu însă aleși la vre-o astfel de slujbă ca să apară înaintea lui Dumnezeu hotărât pe Moise ca să apară înaintea lui Dumnezeu din Egipt, și a zis lui Moise: „Trebuie să mergi acolo, tu și bătrânii lui Izrael”. Moise și Aron au adunat pe „bătrânii copiilor lui Izrael” și le-au dat de știre scopul lui Iehova. (Levitici 3:18; 4:29-31) Acești bărbați cari aici s'au numit „bătrâni”, nu au fost aleși în această slujbă. Ei erau bărbații înaintați în vârstă a celor douăsprezece triburi, și de sigur au fost înaintați lor și pentru judecata lor matură în Testamentul vechi. În fiecare text al vechiului Testament cuvântul „bătrân” înseamnă bărbați maturi.

Între oameni se obișnuiește, ca unele cuvinte sau expresii să le explicăm amăsurat înțelesului lor propriu, și nu amăsurat înțelesului din explicările,

„Acesta este fals, deoarece nu sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă Iehova explică un cuvânt sau o expresiune, atunci explicarea este adevărată, asupra ei nu poate să fie nici cea mai mică îndoială. Autorii vocabularelor teologice în felul următor explică cuvântul „bătrân”: „Funcționari laici (nu preoți), cari cu preotul împreună formează judecătoria bisericească, învestiți cu puterea, de a îngriji și orândui afacerile religiei și a disciplinei”. Explicarea aceasta nu este scripturală, și din acest motiv este falsă. Iehova explică cuvântul „bătrân” în profeția lui Ioil în Cap. 2:28 ca „bărbați bătrâni”, și explicarea aceasta este adevărată. Unii ca aceștia nu au fost făcuți sau puși de bărbați vârstnici sau bătrâni, că doară ar fi fost aleși sau numiți într-o slujbă, ci au fost însemnați așa, deoarece erau înaintați în ani și experiențe, și astfel erau mai înțelepți în judecată și pricepere. Când Dumnezeu a poruncit lui Moise, ca să se sue pe munte, a ales „șaptezeci din cei mai bătrâni”, ca să-l însoțească. (2 Moise 24:1) Aceasta înseamnă fără îndoială, că Moise a primit porunca, ca să aleagă șaptezeci din întreaga oaste a bărbaților bătrâni ai lui Izrael, cari împreună cu el trebuia să figureze ca martori. Cu ocazia aceea, Moise a ordonat „tineri”, ca să facă un oareșcare serviciu, și îndrumă a luat cu sine pe munte „șaptezeci din cei mai în vârstă”, anume din bărbații înaintați ai anilor ai triburilor. — 2 Moise 24:9, 10.

Izrael se afla în călătorie prin pustiu și era organizat ca o oaste mare și ca atare avea și conducători. (5 Moise 1:15) Acești conducători erau „comandanți” (Indrumători) și adese erau numiți din numărul bărbaților în vârstă, cari se numeau „bătrâni”. Când Dumnezeu a poruncit lui Moise, ca să se îngrijească de hrana poporului în pustiu, i-a poruncit, ca să ia „șaptezeci de bărbați din bătrânii lui Izrael”, și pe mai departe, conducători pentru serviciul cortului de înfrunțire. (Moise 11:16, 25) Peste unii dintre aceștia, Iehova i-a revărsat spiritul, și au profetit, nu pentru că au fost aleși la slujba unui bătrân, deoarece erau deja bătrâni sau bărbați cu judecată sănătoasă, în vremea, când au fost aleși la acest serviciu. Că expresiunea bătrân nu se referă la o slujbă, reasă în Scriptură, care face o deosebire clară între bătrâni și conducători (Luther: „Damenii slujbași”). (5 Moise 29:10; Iosua 8:33) Midianii, Moabiții și celelalte națiuni, cari în bătrân, tră pe poporul Izrael, avură asemenea pe în Scriptură asemenea așa sunt numiți, ceea ce poate aplica la o slujbă în organizația lui Dumnezeu. — 1 Moise 22:7.

„Ca o dovadă, că cuvântul „bătrân” nu se referă mai departe, că cuvântul „bătrân” nu se referă la o slujbă, înșirăm următorul: Ierusalimul, Hiskiaș, Sanherib era gata să atace Ierusalimul, și trimisă bătrâni la profetul Isaia, despre ce stă scris: „A trimis pe Eliachim, căpetenia casei împăratului, pe Șebna, logofătul, și pe cei mai bătrâni dintre preoți, acoperiți

cu saci, la proorocul Isaia, fiul lui Amos”. (Isaia 37:2) Fără îndoială înțelesul textului acestuia este acela, că în preoțime erau bărbați, cari erau mai bătrâni decât alții, și cari pentru acest motiv au fost numiți „cei mai bătrâni dintre preoți”. Cuvântul „Bătrân” cum este folosit în Biblia evreiască, fără osebire înseamnă bărbați bătrâni, și anume bărbați mai copți în pricepere și având o experiență vastă, din care pricină se poate aștepta dela dânsii o judecată mai sănătoasă ca dela bărbați mai tineri, cu experiență mai restrânsă. Aceștia nu pentru aceea au devenit bătrâni, că doară ar fi fost aleși la un post sau la un serviciu; și o creatură desigur nu ar fi avut putere sau autoritate, ca să-i facă bătrâni. Un om, care posedă o capacitate clară de a deosebi și de a cumpăni și este priceput, așezat și serios, se numește un bărbat mai bătrân. Alții pot să fie bătrâni în ani, și totuși să fie mai puțin pricepuți și ascuțiți la minte și să poseadă o mai mică putere de judecată decât alții, ceea ce s’ar putea deduce la aceea, că unii ca aceștia au neglijat, ca să tragă foloase din lucrurile pe care le-au învățat. Datorința Izraeliților era aceea, ca să învețe legile lui Dumnezeu. Părinților le-a fost poruncit ca să învețe copiilor lor legea, și preoții erau îndatorați ca de regulă să citească poporului legea. Astfel de Izraeliți, cari au progresat, ca să învețe ceea ce Dumnezeu le-a pus la dispoziție, și cari apoi după o experiență de ani de zile au dovedit o judecată sănătoasă, în mod potrivit au fost numiți „bătrânii” lui Izrael. Deci însemnătatea scripturală a expresiunii „bătrâni” face cunoscută pe clasa aceea de bărbați, cari în pricepere și în judecată sunt mai lămurii și maturi.

Testamentul nou

* În Testamentul nou înțelesul cuvântului „bătrân” este exact acelaș ca și în vechiul Testament. Cuvântul redat acolo cu „bătrâni” presbyterori literal înseamnă „mai bătrâni” sau vârstnici. Dacă cineva se predă Domnului, pe deplin, și este primit, conceput sau adus în existență de Iehova, atunci este un copil al lui Dumnezeu și în Scriptură este numit „nevârstnic”. Dacă el vrea să fie plăcut lui Dumnezeu, o astfel de persoană trebuie să crească din starea lui de sugăci la bărbăție, unde va fi bine întemeiat în credință și în învățătură și nu mai este un nevârstnic, care prin orice cuvânt și orice învățătură a aceloră, care s’au pus să învețe, ușor ar putea fi influențat. (Efeseni 4:14-16) Un copil al lui Dumnezeu pășește înainte la grade mai înalte și apostolul în felul următor explică aceste trei trepte: Copii, tineri și părinți sau bărbați mai bătrâni. „Vă scriu copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele lui. Vă scriu părinților, pentru că ați cunoscut pe Cel ce este dela început. Vă scriu tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. Vă scriu copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl. Vă scriu părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce

este dela început. V'am scris linerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău." — 1. Ioan 2:12—14.

⁹ Iehova Dumnezeu se îngrijește de hrana potrivită pentru copiii săi. Dacă copilul lui Dumnezeu își însușește hrana aceasta și trage folos din ea, atunci crește în cunoștința și favoarea lui Dumnezeu. Trebuie să-și asume tot mai multă cunoștință, și apoi după ce această cunoștință este aplicată potrivit, crește în înțelepciune. Pentru aceasta spune apostolul, când dă sfat copiilor lui Dumnezeu: „Ca niște copii născuți de curând să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentruca prin el să puteți crește”. (1 Petru 2:2). Mai târziu tot acest apostol a amintit pe unii, cari au fost crescuți în acest fel și au învățat: „Ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. A lui să fie slava, acum și în veci Amin. — 2 Petru 3:18.

¹⁰ Apostolul Pavel adevăratește această carieră progresivă a copiilor ascultători ai lui Dumnezeu, unde spune: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m'am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc”. (1 Corinteni 13:11) Un timp destul de lung a trecut dela convertirea lui Pavel și până la participarea lui la servicii împreună cu alți apostoli, și este rațional să conchidem, că în acest timp a crescut, sau că a făcut progrese în cunoștința și înțelepciunea lui Cristos Isus, Domnul său. Punctul de luat în seamă aici este acela, că Scriptura face o deosebire clară între copilașii sau copiii lui Dumnezeu, cei liniți și bărbașii mai în vârstă, care erau numiți „părinți” în Cristos; și aceștia din urmă pe temeiul Scripturii au fost numiți „înaintași în ani” sau „bătrâni”. Cineva poate să ajungă această treaptă a unui frate mai bătrân cu mult mai de vreme, ca un altul, anume în urma zelului său să-și înmulțească cunoștințele, din care apoi să câștige folos, prin faptul, că în ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu, este zelos în studierea Cuvântului lui Dumnezeu și în serviciu.

¹¹ Aici ar trebui să ținem înaintea ochilor îndeosebi următoarele fapte: Când apostolii în zilele de Rusalii au primit Spiritul sfânt și au ieșit în public și au vestit poporului pe Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, pe Mântuitorul lumii și pe Domnitorul de drept al pământului, atunci, după cum ne anunță Scriptura, aproape trei mii de suflete au devenit credincioși, au primit adevărul și în urmă au stăruit mereu în învățatură. (Fapte 2:41, 42). Însă un fapt pe mai departe și foarte important că prima dată numai *cu opt ani mai târziu* sunt amintiți bătrâni în legătură cu adunarea. Cezarul Claudiu în Ianuarie anul 41 după Cristos a devenit domnitor roman, opt ani după Rusalii; evident, *că ceva mai târziu* în timpul domniei acestui cezar, s'a întâmplat, că sunt amintiți bătrâni prima dată în legătură cu adunarea. „Unul din ei numit Agab, s'a sculat și a vestit prin Duhul, că va fi o foamete mare în toată lumea. Și a și fost în adevăr în zilele împăratului Claudiu. Ucenicii au hotărât să trimeată, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților, cari

locuiau în Iudea, ceace au și făcut; și au trimis acest ajutor la presbiteri (bătrâni) prin mâna lui Barnaba și a lui Saul”. (Fapte 11:28—30) Fără îndoială, trebuia să fie între aceia, cari la Rusalii au devenit credincioși și bărbași în vârstă; însă la începutul credinței lor erau numai copiii lui Dumnezeu prin Cristos Isus. Ei trebuiau să se desvolte în cunoștință și experiență. Faptul, că unii dintre dâșii după un răstimp de peste opt ani au fost numiți „bătrâni”, arată, că au prosperat în cunoștință. Dela treapta copilăriei au crescut la vârsta bărbăției, și au dat dovada netăgăduită, că erau maturi în învățatură, în credință și în serviciul Domnului. Aceasta este o dovadă pe lângă faptul, că cuvântul „bătrân” aplicat la urmașii lui Cristos Isus, arată pe unii ca aceia, cari sunt desvoltați la maturitate în Cristos, și că cuvântul nicidecum nu dă de înțeles, că urmașii ar fi bătrâni, că ar fi fost aleși din partea allora la această slujbă.

I n c e p u t u l

¹² Începutul organizației principale al lui Iehova a fost Fiul său iubit, când a fost născut și uns, ca să fie împăratul lumii. Atunci a devenit el îndată marele Învățător, Predicator, Episcop sau Îngrijitorul urmașilor săi și martorul adevărului, și imediat după ungerea lui a început la executarea slujbei sale ce i s'a încredințat cu vestirea soliei: „Împărăția cerurilor a sosit”. (Matei 4:17) În decursul celor trei ani și jumătate ce au urmat îndată, Isus a dat învățatură la mai mulți oameni, însă a ales și a învățat în mod deosebit pe cei doisprezece învățăcei. În decursul celor trei ani și jumătate, învățăceii credincioși nu erau în stare, ca să priceapă pe deplin scopul lui Iehova, îndeosebi cu privire la împărăție, deoarece încă nu au primit ungerea spiritului sfânt. Scurt înainte de plecarea sa, Isus a învățat învățăceilor săi unele adevăruri de mare importanță, pe cari însă ei nu le-au putut prețui. El le-a spus: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni mângâetorul, Spiritul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci el nu va vorbi dela el, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare”. (Ioan 16:12, 13) Spiritul sfânt urma să le fie administratorul, conducătorul și ajutorul lor începând dela Rusalii.

¹³ Când Iehova a înviat pe Isus din morți și l-a ridicat la cer, mai pe sus de toate înălțimile și pulerile, atunci a devenit Cristos Isus Regele și căpetenia împărăției mari și drepte a lui Iehova, care va justifica numele său și va binecuvânta pe toți aceia, cari se devotează cu credințioșie Celui Prea Înalt. Fără îndoială, Isus imediat și-ar fi putut începe domnia în calitate de rege, să arunce afară pe dușman și să întemeieze împărăția lui Dumnezeu, însă timpul stabilit al lui Iehova nu a fost încă sosit; pentru aceea a zis către Isus: „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta mea, până voi pune pe vrăjmașii tăi supl picioarele tale”. (Psalm 110:1) Este voința

expresă a lui Dumnezeu, ca alți 144.000 dintre oamenii imperfecti să fie aleși și apoi să fie creșcuți la maturitate în Cristos, și să fie părtași cu Cristos Isus la împărăție. Învățăceii credincioși numai după aceea au început să priceapă aceste adevăruri mari, după ce la Rusalii au primit ungera Spiritului sfânt. Ei au învățat, că Iehova a pus temelile împărăției sau a organizației sale principale. Mai târziu a declarat Pavel, care a devenit apostolul lui Cristos Isus, când s'a adresat către adunarea din Efes: „Așadar voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și a proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos. În el loată clădirea, bine încheagată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Și prin el și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu prin Duhul”. (Efeseni 2:19—22) Aceasta arată dezvoltarea împărăției sau a organizației principale. Zidirea împărăției a început la Rusalii, și a trebuit să progreseze mai departe, până când toate membrele vor fi aduse la maturitate sau unitate în Cristos.

Daruri

11 Pentru a duce la îndeplinire scopul său cu privire la împărăție, Iehova a dat Fiului său iubit anumite daruri, care erau prezise de profeții lui Iehova în felul următor: „Te-ai suit pe înălțime, ai luat prinză de război, ai luat în dar oameni; cei răzvrătiți vor locui și ei lângă Domnul Dumnezeu”. (Psalm 68:18) Aceste daruri, pe cari Isus le-a primit dela Părintele său, nu au fost primite din motive egoiste, ci au trebuit să servească scopului, de a dezvolta împărăția sau organizația principală. Toți aceia, cari doresc să ajungă în această împărăție, trebuie să fie aduși la unitate sau unire deplină. Iehova a ales pe cei doi sprezece învățăcei ai lui Isus și când Isus s'a suit la cer și sângele său de împăcare l-a prezentat înaintea lui Iehova, atunci darul constătat din învățăcei a fost terminat. Unsprezece din aceștia s'au dovedit credincioși, și unul s'a pierdut din pricina necredincioșiei sale. Această deducere este sprijinită pe mai departe de următoarele cuvinte ale lui Isus: „Am făcut cunoscut Numele tău oamenilor, pe cari mi i-ai dat din lume. Ai tăi erau și tu mi i-ai dat; și eu am păzit Cuvântul tău. Pentru ei mă rog. Nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe cari mi i-ai dat tu; pentru că sunt ai tăi; tot ce este al meu, este al tău, și ce este al tău este al meu, și eu sunt proslăvit prin ei. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și eu vin la tine Sfinte Tată, păzește în Numele tău pe aceia, pe cari mi i-ai dat, pentru că ei să fie una, cum suntem și noi. Când eram cu ei în lume, îi păzeam eu în Numele tău. Eu am păzit pe aceia, pe cari mi i-ai dat; și niciunul din ei n'a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura”. — Ioan 17:6, 9—12.

ca să fie martorul său de căpetenie, așa trimite acum Isus pe învățăceii lui credincioși, ca să figureze ca martori pentru Numele și Cuvântul lui Iehova, Dumnezeu. Ei au început lucrul acesta de mărturie la Rusalii. Iehova a dăruit lui Isus toate lucrurile referitoare la împărăție, și Isus a zis, că le va împărți cu aceia, cari vor fi una cu el în împărăția sa. — Ioan 16:15.

12 Apostolul Pavel, care a fost designat îndeosebi pentru aceea, ca să fie un martor între națiuni, și căruia i s'a dat imputernicirea, ca să scrie, a făcut o declarație asemănătoare aceleia din Psalm 68:18. Cuvintele apostolului Pavel dovedesc, că între darurile pe cari Isus le-a primit dela Tatăl său erau oameni, și că Isus Cristos pe aceștia i-a dat în armonie cu voința Tatălui său spre terminarea organizației principale a lui Iehova. „Este un singur trup, un singur Duh, dupăcum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur bolez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți”. (Efeseni 4:4—6) Că aceste daruri se referă la împărăție sau organizația principală a lui Iehova, este întărit de următoarea declarație a apostolului: „De aceea este zis: S'a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor. Și el a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și îngrijitori, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire pentru zidirea trupului lui Cristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plină a lui Cristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos. Din el tot trupul bine încheagat și strâns legat, prin ceea ce de fiecare încheielură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste”. (Efeseni 4:8, 11—16) Aceste texte Scripturale arată, că Cristos Isus a primit daruri dela Iehova și oamenilor a dăruit daruri, și darurile aceste au servit scopul deosebit, de a face desăvârșită organizația principală a lui Iehova. Acest adevăr important trebuie observat totdeauna, când se explică textele Scripturale, care se referă la servitorii din adunare.

13 Cu alte cuvinte, Isus Cristos, Capul organizației, în armonie cu voința Tatălui său a creat anumite slujbe, și îndatoririle oficiale legate cu ea trebuiau să fie executate de oameni, pe cari urma ca Spiritul lui Dumnezeu să-i facă capabili de a servi în slujbele apostolului Pavel în Efeseni 4:11 arată, ce slujbe au fost prevăzute, anume: Apostoli, profeți, evangheliști, păstori și învățători; să băgăm bine de seamă, că slujba de bătrân nu a fost creată și nici nu este amintită. Nu există în Biblie nici un text, care să

arate, că slujba unui bătrân sau de bătrâni s'ar fi creal vreodată prin imputernicirea dată de Iehova sau prin Cristos Isus, ca cel mai suprem funcționar al lui Iehova.

Bătrâni în slujbă

¹⁸ O slujbă de bătrân numit sau ales cu votul nu este prevăzută de Sfânta Scriptură. Însă toți aceia, care devin membre a corpului lui Cristos, trebuie să se facă bătrâni în înțelesul scriptural al acestui cuvânt. Păreră falsă care a avut loc în adunare cu privire la cuvântul bătrân a cauzat multă încurcătură și neînțelegere; însă dacă slujba de bătrân ar fi fost orânduită de Domnul și în urmă ocupată de el, atunci nu s'ar fi născut alăta neînțelegeri și greutăți. Expresiunea „bătrân” este o expresiune scripturală, însă nu se referă la o slujbă, la care se numește sau se alege cineva. Natural, că se recunoaște, că după ce Domnul a înființat slujbele de apostoli, evangheliști, păstori, profeți și învățători, a găsit și modul, ca să pună astfel de slujbe în adunare. Deoarece însă apostolii au fost trimișii speciali ai Domnului, și au avut anumite îndreptățiri de autoritate, așa se înțelege și pe mai departe, că anumite alte slujbe, pe cari apostolii, lucrând sub îndrumarea Domnului, le-au înființat în adunare, au fost create pe drept și împlinite de aceia, cari amăsurat Scripturii sunt apși pentru a le ocupa. Isus a declarat învățăcăilor săi: „Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legal în cer; și orice veți deslega pe pământ, va fi deslegal în cer”. (Matei 18:18) Aceasta înseamnă că au fost conduși de Domnul, și că procedura lor în calitate de trimișii lui speciali, a fost confirmată din partea lui.

¹⁹ Pavel amintește în epistola sa către Timotei slujba unui supraveghetor și descrie calitățile de capacitate a aceluia, care servește în slujba aceasta. „Adevărat este cuvântul acesta: Dacă rîvnește cineva la slujba de episcop (Slujba de îngrijitor, Schmoller; primar, (episcop)), Biblia miniatură; slujbă de primale sau de supraveghetor, (Luther), rîvnește la un lucru minunat. Dar trebuie, ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat în mâncare și băutură, întreg la minte, cu rânduială în purtarea lui, primitor de oaspeși, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bălăuș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, să nu se certe, să nu umble după bani; să-și chivernisească bine casa, și să-și țină bine copiii, în supunere și într-o desăvârșită cuviință. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de biserica lui Dumnezeu? Nu trebuie să fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă supț osânda Diavolului. Trebuie să aibă și o bună dovadă de prețuire din partea celor ce nu fac parte din biserică, pentruca să nu ajungă de ocară, și să cadă în cursele Diavolului”. (1 Timotei 3:1-7) Și în alte locuri este amintire de episcopi,

îngrijitori. (Filipeni 1:1; Titu. 1:7) S'a crezut, că slujba unui episcop (îngrijitor) ar fi una și aceeași cu slujba unui bătrân; însă o astfel de părere nu este potrivită și nu este dreaptă. Un episcop este un supraveghetor, și Scriptura arată, că unul ca acesta mai întâi trebuie să fie un bătrân adevărat, înaintă ce ar fi capabil să îmbrace slujba unui episcop sau supraveghetor.

²⁰ Deoarece Scriptura nu a orânduit sau stabilit slujba de bătrân, rezultă dar din aceasta, că nu este nici potrivit și nici scriptural, de a numi pe cineva la slujba de bătrân. Fiindcă Scriptura orânduiește anumite slujbe în adunare, și că bărbații mai bătrâni de o vârstă matură sunt ca urmașii lui Cristos Isus, rezultă așadar, că slujbele din adunare, foarte potrivit, vor fi îmbrăcate de acești bărbați. Pavel a dat lui Titu îndrumarea următoare: „Să așezi presbiteri în fiecare cetate, dupăcum îți-am poruncit”. (Titu 1:5) Aceasta înseamnă: Nu numi ca slujitori ai adunării pe unii ca aceia, cari sunt copii, sau bărbați necexperiențați, ci numește bărbați crescuți sau mai bătrâni în serviciul adunării. Titu pe vremea aceea era un supraveghetor sau episcop al adunării; fără îndoială a fost pătruns de spiritul Domnului, a crescut la maturitate în Cristos și din motivul acesta a fost numit „bătrân”, și Pavel, care a confirmat aceasta, pentru acest motiv și sub îndrumarea spiritului sfânt a numit de episcop pe Titu. În același fel a trebuit după orânduirea apostolului Pavel, să fi enumiți conducători în fiecare adunare, unde erau bărbați ajunși la maturitate (plinătate de bărbăție). Că însă Pavel a avut în vedere slujba unui conducător și nu a unui bătrân, se arată clar din următoarele cuvinte: „Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană”. -- Titu 1:7.

²¹ Cine a făcut pe bărbații aceștia episcopi sau supraveghetori în adunare? Cuvintele apostolului Pavel răspund la întrebarea aceasta cum urmează: „Însă din Milet Pavel a trimis la Efes, și a chemat pe presbiterii (bărbați bătrâni sau maturi) adunării. Când au venit la el, le-a zis: Știți cum m'am purtat cu voi toată vremea, din ziua dintâi în care am pus piciorul pe pământul Asiei. Știți că n'am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m'am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case. Căci nu m'am ferit să vă vestesc tot scopul lui Dumnezeu”. (Fapte 20:17, 18, 20, 27) Aceasta dovedește, că bărbații aceștia au primit o instrucție îngrijită, după ce au primit spiritul Domnului; și trebuie să admitem, că erau desvoltați în cunoștința și harul Domnului. Astfel se poate spune așadar amăsurat adevărului, că acești bărbați cu vârsta înaintată în Cristos erau bătrâni, ori presbiteri. Pavel le-a zis în adresa sa către ei: „Luați seamă dar la voi înșivă și la toată turma peste care v'a pus duhul sfânt episcopi, ca să păstoriți biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuș sângele său”. (Fapte 20:28) Pavel nu a putut să cugete aceea, că spiritul sfânt în mod direct ar fi numit sau

stabilit pe acești bărbați ca supraveghetori. Pavel a mai fost odată mai de timpuriu în Efes, și chiar cu acești bărbați s'a sfătuit. Pe vremea aceea erau școlari, următori, învățăcei sau ucenici ai lui Isus Cristos, însă pe vremea aceea încă nu au fost primit spiritul sfânt. În răspunsul întrebării lui Pavel, că oare primit-au ei spiritul sfânt ori ba, i-au răspuns: „Nici n'am auzit că există spirit sfânt”. Pavel i-a învățat și apoi „au fost botezați în numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul sfânt s'a pogorit peste ei, și vorbeau în limbi și prooroceau. Erau cam doisprezece bărbați de toți”. (Fapte 19:1—7) Fără îndoială bărbații aceștia au fost îndată acolo uniți de spiritul sfânt, și ungerea aceasta i-a îndreptățit ca să predice evanghelia și să servească în adunare. (Isaia 61:1,2) Spiritul sfânt a fost acela, care i-a făcut episcopi sau supraveghetori, și aceasta s'a întâmplat după ce au devenit presbiteri sau bătrâni. Aceasta înseamnă, că nimenea nu este apt sau în stare să ocupe locul unui episcop sau supraveghetor în adunare, dacă nu a primit mai întâi ungerea spiritului sfânt și nu a făcut progres în cunoștința și spiritul Domnului.

²² În Antiochia și împrejurime se găsea o grupă de învățăcei ai lui Cristos. Pavel și Barnaba călătoreau împreună și învățau pe frații din acest oraș și în celelalte orașe, până la Derbe. „După ce au propovăduit evanghelia în celalea aceasta, și au făcut mulți ucenici, s'au întors la Listra, la Iconia și la Antiochia, întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință și spunea că în împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe neazuri. Au rânduit presbiteri în fiecare biserică, și după ce s'au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră”. (Fapte 14:1—23) Desigur, că în aceste diferite adunări erau între urmașii lui Cristos, unii ca aceia, cari erau desvoltați în cunoștința și spiritul Domnului, și care au servit dovada, că au primit spiritul lui Dumnezeu, și din numărul acelora, care au arătat un grad mai mare de plinătate (maturitate); unii au fost aleși și — după ce mai întâi erau deja bătrâni — au fost făcuți cunoscuți ca episcopi sau supraveghetori. Nu se spune, că apostolul Pavel a luat chestiunea în mâna sa proprie și că ar fi numit el pe acești bărbați. Textul spune: „Au rânduit (grecește: cheirotoneo; cuvântul înseamnă cei ce ridică mâinile sau alegători prin ridicare de mâni) presbiteri în fiecare adunare”. Aceasta dovedește evident, că au fost rânduiți bărbați din cei mai în vârstă sau maturi ai adunării, ca s'o servească. Această rânduire a bărbaților maturi sau bătrâni, pentru a servi în adunare, nu a fost efectuată de Pavel și Barnaba cu excluderea adunării, ci dimpotrivă, toți din adunare, cari au primit spiritul sfânt, din care au făcut parte desigur și Pavel și Barnaba, au exprimat că pe cine l-ar dori să-l pună în serviciu, și aceasta au făcut-o prin ridicare de mâni. Ca dovadă, că adunarea a avut aface cu aceia, ca să voteze, că care bătrân, anume care dintre cei înain-

tați să le servească, se aduc următoarele texte: „Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, care a pus în inima lui Tit aceeaș rîvnă pentru voi. Am trimis cu el și pe fratele a cărui laudă în evanghelia este răspândită prin toate adunările, mai mult el a fost ales (cheirotoneo) de adunări să meargă împreună cu noi în această lucrare de binefacere, pe care o săvârșim spre slava Domnului și ca o dovadă de bunăvoința noastră”. (2 Corinteni 8:16, 18, 19) Aceasta înseamnă evident, că această grupă a urmașilor lui Isus Cristos, care au primit spiritul sfânt și au fost conduși de spiritul sfânt, includând pe Pavel și pe Barnaba, între astfel de bătrâni care erau bătrâni, au ales pe aceia, care trebuia să fie servitorii fraților.

Activitatea spiritului sfânt

²³ În împlinirea promisiunii sale dată învățăceilor săi, Isus s'a rugat Părintelui său, care a trimis spiritul sfânt, ca să servească consacraților ca mângăetor, ajutor și mijlocilor în timpul absenței Domnului Isus. (Ioan 14:16—18) Isus a declarat învățăceilor săi: „Când va veni Mângăetorul, Duhul adevărului are să vă călăuzească în tot adevărul, căci el nu va vorbi dela el, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare”. (Ioan 16:13) Dacă spiritul sfânt ar fi așezat printr'o apucătură directă oameni în slujba de bătrân, atunci trebuie să se admită, că spiritul sfânt ar fi făcut multe greșeli mari. Inșă nu aceasta este modul și felul cum spiritul sfânt acționa. El a lucrat asupra cugetării acelora, care erau consacrați Domnului și posedară spiritul lui, și deoarece erau de acelaș cuget, au fost conduși pe calea adevărată. În timpul absenței lui Isus, spiritul sfânt, care a fost trimis în numele lui Isus și a venit în atingere cu aceia cari au avut o dorință zeloasă de a fi în armonie cu Dumnezeu, a îndrumat afacerile adunării. Un exemplu a activității spiritului sfânt se dă în anunțul despre adunarea apostolilor în Ierusalim. Iacob a spus în vorbirea sa către conferința care se sfătuia, în care erau prezenți apostolii, bătrânii și alții din adunare: „De aceea eu sunt de părere să nu se pună greutăți acelora dintre neamuri, cari se întorc la Dumnezeu; ci să li se scrie... Atunci apostolii și presbiterii și întreaga adunare au găsit cu cale să aleagă vre-o câțiva dintre ei și să-i trimeată la Antiochia, împreună cu Pavel și Barnaba... Căci a părut nimerit Duhului sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o greutate, decât ceace trebuie”. — Fapte 15:19—28.

²⁴ Să băgăm de seamă că aici se face o deosebire între „Duhul sfânt” și „noi”. Probabil, că de aceea este cazul, că spiritul sfânt acolo a reprezentat puterea lipsită de greș; care a influențat asupra cugetării acelora, care avură spiritul Domnului, și aceștia, anume apostolii, frații mai bătrâni și toți din adunare, au procedat în unire și în armonie.

²⁵ Un alt exemplu a activității spiritului sfânt este arătat în raportul din Fapte 13:2—4. În adu-

narea din Antiochia erau anumiți învățători. Aceștia s'au adunat laolaltă cu adunarea. „Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul sfânt a zis: Puneți-mi de o parte pe Barnaba și pe Saul, pentru lucrarea la care i-am chemat. Atunci după ce au postit și s'au rugat și au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul sfânt s'au coborât la Seleucia, și de acolo au plecat cu corabia la Cipru”. (Fapte 13 versurile 2—4) Sub aceasta înțelegem, că spiritul sfânt, când acești oameni credincioși erau toți de același cuget și devotați pe deplin lui Dumnezeu, și au dorit să facă voia lui, și i-au rugat pe Domnul în închinări, pentru a-i conduce astfel, asupra fiecăruia dintre ei a lucrat, încât toți au ajuns la aceeași hotărâre și astfel au procedat. Din aceasta trebuie să conchidem, că spiritul sfânt a făcut pe anumiți oameni supraveghetori în adunări, și că oamenii aceștia erau deja bătrâni, înaintași în ani sau maturi, deoarece erau înaintași în cunoștința și harul Domnului. Membrele adunării, care avură spiritul Domnului și au căutat să fie conduși de spiritul sfânt, administratorul și ajutorul lor în rugăciune și în purtare armonioasă, așa au și fost conduși și au primit privilegiul, ca prin voturile lor să arate, că cine dintre frații lor mai în vârstă să le servească și să se îngrijească de afacerile adunării. Aceia, cari astfel s'au purtat sub conducerea și îndrumarea spiritului sfânt erau în unire și fără îndoială au fost unși de spiritul sfânt. Apostolii erau unși, și alții asemenea au fost unși de spiritul sfânt, și aceștia erau în unire.

Cauza turburărilor

²⁶ Este un fapt bine cunoscut, că partea cea mai mare a neorânduvelilor născute în adunările poporului mărturisit al lui Dumnezeu se poate datora aceloră din adunare, care ocupau în adunare poziția de „bătrâni”. Motivul acestui fapt acum este evident înaintea tuturor aceloră, cari sunt învățați de Iehova. În timp ce apostolii erau în carne, Domnul a început un lucru, de a aduce adunarea „la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu”. După moartea apostolului și a învățătorilor adunării dela început, adevărul a fost foarte înlunecat din partea lui Salan. După aceea a urmat un period lung de timp, când nu a avut loc o activitate unitară în adunare ca o corporațiune, și spiritul sfânt a lucrat asupra singuraticilor urmași ai lui Cristos Isus, cari au căutat cu seriozitate să cunoască voia lui Dumnezeu și s'o îndeplinească. Unii ca aceștia au păstrat unitatea spiritului, însă nu a existat o purtare unitară a tuturor adunărilor. Cauza pentru aceasta a fost, că în adunare s'au încubat oameni egoiști și îngâmfați. Deoarece erau egoiști și mândrii, au fost năpădiți de spiritul lui Anticrist și a Antiîmpărăției și mai mult au căutat să fie ei înșiși cinstiți, decât să caute de interesele împărăției Domnului. Aceștia au început să înceapă activitatea lor chiar în zilele apostolului Ioan.

(1 Ioan 2:18) După aceea s'au folosit de metode pollice la alegerea de oameni în slujba așa numită „bătrân”. În timpul hotărât pentru alegeri au fost introdusi în adunare bărbați și femei cari nu au avut nici o măsură a spiritului lui Dumnezeu, și li s'a îngăduit să voteze la altele. Aceștia nu au procedat la rugăciune și post pentru a ajunge la cunoașterea voinței lui Dumnezeu cum s'a întâmplat aceasta cu credincioșii vremurilor de odinioară. Din pricina inteligenței lor mai înalte presupuse sau din pricina influenței lor personale și din alte motive egoiste, au fost aleși într'o slujbă a adunării și numiți „bătrâni”. Putem fi convinși, că spiritul sfânt, nu a condus și nu a mijlocit nimic și nici nu a ajutat, pe acei cari erau mânați de porniri atât de egoiste și sumețe. Acolo, unde oameni cari nu sunt devotați cu totul Domnului și împărăției sale, sunt puși în poziția de conducători în adunare, urmează necurmal turburări. Adversarului atunci se deschide ușa, ca să se amestece în treburile aceloră, care caută să slujească pe Dumnezeu; și egoiștii și cei îngâmfați, mânați de spiritul adversarului cauzează mult năcaz și ceartă. Acolo însă, unde unii ca aceia—și numai aceia—care erau cu totul consacrați și devotați Domnului, s'au adunat și s'au dedat la rugăciune, post și închinare serioasă, și când au dorit din inimă să fie conduși de Domnul și au pus la o parte orice dorință egoistă și apoi au început la treabă, spiritul sfânt i-a îndrumat întru alegerea aceloră, care să le servească, din aceasta a izvorât bine și adunarea a fost edificată în armonie cu scopul Dumnezeului Iehov.

²⁷ Nu se poate crede, că spiritul sfânt va conduce și ajuta pe fiecare, care va fi un membru al oarecărei adunări, care se mărturisește după Numele lui Cristos. Scriptura arată lămurit, că spiritul sfânt numai pentru aceia — și anume administrator, conducător și ajutor, cari au fost chemați în împărăție, și chemarea au primit-o. Adeseori a fost cazul, că majoritatea aceloră, cari primiseră voia au luat parte la alegere de bătrâni, nu au primit chemarea pentru împărăție. Alții din contra cari au primit chemarea și astfel erau aspiranți împărăției, s'au lăsat stăpâniți de egoism, și deoarece au umblat pe un drum al egoismului și înălțării de sine, nu au fost conduși de spiritul sfânt. Unii ca aceștia adeseori au fost aleși în slujba de bătrân în adunare, și unii ca aceștia sunt aceia, cari au cauzat acele turburări în adunare.

Buni și răi

²⁸ Adunarea a avut servitori buni și răi, și mândri au fost numiți „bătrâni”. Bătrânii buni cari au rămas devotați în adevăr și cu credincioșia Domnului, nu din acel motiv au fost bătrâni, că doar au fost aleși la o astfel de slujbă. Probabil, că aproape toți — ba chiar poate toți fără deosebire — cei răi cari au îmbrățișat slujba de bătrân și au cauzat turburări în adu-

nare, de fapt niciodată nu au fost bătrâni în înțelesul Scripturii, ci numai din motivul, pentru că au fost aleși la o astfel de „slujbă”. Apostolii erau bătrâni în adunare; și aceasta stă scris în 1 Petru 5:1. Ei nu au fost bătrâni pe baza unei alegeri, ci pentru că au fost crescuți în Cristos și au ajuns la o unire desăvârșită cu el. Toți bărbații credincioși de seama aceasta în adunări, au fost numiți pe drept presbiteri sau bătrâni. Ca cineva să fie un bătrân se cere cunoștința și spiritul Domnului, și nu voturile de alegere a creaturilor.

D a t o r i n țe

²⁹ Datorințele aceloră în adunare, cari de fapt sunt bătrâni sau presbiteri amăsurat Scripturii și au fost numiți pentru servicii, sunt amintite clar ca următoarele: A prezida adunările grupelor de creștini și a lucra în lucrul, pe care Domnul l-a prevăzut pentru adunare. (1 Timotei 5:17) Dacă este invitat, să se roage pentru cei bolnavi cu spiritul (Iacob 5:14,15); ca îngrijitorul (supraveghetorul) adunării să fie activ și să

poarte grija afacerilor ei (Fapte 20:28,35); să pască turma lui Dumnezeu și să o îngrijească (1 Petru 5:1,2; Fapte 20:28); ca episcopi sau conducători ai turmei lui Dumnezeu să servească și să fie capabili să învețe, deoarece sunt înaintați în cunoștința și harul Domnului (1 Timotei 3:2; Titu 1:9); să fie exemple pentru turma lui Dumnezeu (Fapte 20:35; 1 Petru 5:3). Ei au îndeplinit aceste datorințe, nu pe baza faptului, că prin votare au fost aleși în slujba de „bătrân”, ci pentru că ei sunt fiii lui Dumnezeu, și au primit chemarea pentru Impărăție, pe Dumnezeu îl servește cu credincioșie și sunt în unitate cu Cristos.

³⁰ Domnul Isus a sosit acuma la templul lui Dumnezeu, și slujba spiritului sfânt în calitate de administrator a încetat. Adunarea nu este în starea de orfani, deoarece Cristos Isus este cu ai săi. Întrebările care așteaptă acuma explicare sunt următoarele: Cine sunt acuma bătrâni? Adunarea să continue cu alegerea oamenilor în slujba de bătrân? Ce fel de slujbași trebuie să se aleagă din partea adunării? Un răspuns Scriptural va fi scopul numărului următor al „Revistei”.

(Continuarea urmează)

Intrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Ce fapt important este dovedit prin împrejurarea, că Iehova este un Dumnezeu al ordinii? Cu cine a înlocuit Iehova ca pe organizația sa și îndeosebi pe Capul aceleia? Cum se poate constata, dacă o grupă organizată de creaturi face parte din organizația lui Iehova?

Alin. 2. Identifică pe „stăpânirile înalte”. După ce principiu trebuie fiecare creatură primită în organizația lui Dumnezeu să se supună „stăpânirilor înalte”? Ce întrebare importantă trebuie acuma cumpănită? Numai cum se poate răspunde potrivit la întrebarea aceasta?

Alin. 3, 4. Explică expresiunea „bătrân” cum este folosit în vechiul Testament. Citează exemple referitoare.

Alin. 5—7. Aseamănă explicarea „teologică” a cuvântului „bătrân” cu explicarea servitii de Scriptură. Explică pe baza Testamentului vechiu, dacă cuvântul „bătrân” se referă la o slujbă.

Alin. 8—10. Arată, că însemnarea cuvântului „bătrân” în Testamentul nou este în armonie cu acela din vechiul Testament.

Alin. 11. Intrucât dă Fapte 11:28-30 o dovadă referitoare pe mai departe?

Alin. 12, 13. Descrie dezvoltarea organizației principale a lui Iehova.

Alin. 14—17. Explică a) „darurile” la care se referă Psalm 68:18; b) „darurile” la care se referă Pavel în Efeseni 4:8; c) scopul acestor „daruri”. Aceste texte Scripturale insuflă cugetul la o slujbă de „bătrân”?

Alin. 18. Care este însemnătatea Scripturală a cuvântului „bătrân”? Arată dacă apostolii au fost autorizați, ca să înființeze și să stabilească alte slujbe în adunare, și făcut-au aceasta.

Alin. 19, 20. Ce spune Pavel despre slujba și însușirile unui supraveghetor (episcop)? Ce este deosebirea între un „bătrân” și un „supraveghetor” (episcop)? Explică după aceasta, că ce a cugetat Pavel în Titu 1:5. Ce dovedește Titu 1:7?

Alin. 21. În ce mod servește cuvintele apostolului Pavel din Fapte 20:28 la aceea, ca să arate însușirile necesare pentru un supraveghetor în adunare și pe mai departe autoritatea pentru punerea lor în slujbă?

Alin. 22. Explică cuvintele apostolului Pavel în Fapte 14 versul 23: „Când le-a ales bătrâni”. Cum s'a întâmplat alegerea aceasta?

Alin. 23—25. Descrie felul activității spiritului sfânt și arată exemple. Care este deosebirea importantă în cuvintele apostolului: „Căci a părut nimerit Domnului sfânt și nouă”?

Alin. 26, 27. Explică introducerea „slujbei de bătrân” după zilele apostolilor. Cum ne putem explica cauzele neliniștei ce a domnit în unele adunări a poporului mărturisit al lui Dumnezeu, cu toate că spiritul a fost trimis ca îngrijitor, conducător și ajutor?

Alin. 28. Numai cum poate omul să explice faptul în mod logic, că în adunare erau bătrâni atât buni cât și răi, și „bătrâni” s'au ales din ambele categorii?

Alin. 29. Care sunt datorințele bătrânilor, care sunt numiți pentru servicii în adunare? Explică, dacă slujba aceasta au îndeplinit-o din cauză că au fost aleși de „bătrâni”?

Alin. 30. Ce situație schimbată a provenit prin venirea Domnului Isus la templul lui Dumnezeu? Ce întrebări importante așteaptă acuma explicare?

W. T. din 15 August 1932

Organizația lui Iehova

Partea a 2-a

«Mă rog, ca toți să fie una, cum Tu, Tată ești în mine, și eu în tine, ca și ei să fie una în noi, pentruca lumea să creadă, că Tu m'ai trimis». — Ioan 17:21.

ORGANIZAȚIA principală a lui Iehova ca întreagă trebuie să fie în deplină unitate, ca astfel numele și cuvântul său să poată fi justificate pe deplin. Aceasta înseamnă, că toate creaturile cerești cât și pământești, care au fost făcute o parte a organizației sale, și slăruiesc în starea aceasta, trebuie să fie în unire desăvârșită. Când Satan a provocat Cuvântul și Numele lui Iehova, a început să fie făcut cunoscut scopul lui Iehova, anume, că va aduce în existență o împărăție, sau o casă regală, care la timpul său hotărât va stârpi pe cel nelegiuit și domina acesuia, va justifica Numele și Cuvântul lui Iehova, și va dovedi creațiunii întregi, că el este singurul Dumnezeu. Iehova a trimis pe Fiul său iubit Isus în lume, pentruca să pună mărturie despre adevărul său cu privire la scopul său, și Isus a și făcut aceasta. Credințioșii lui Isus întru datorița lui față de mărturia pentru adevăr, l-a condus la moarte, și din pricina credințioșiei sale Dumnezeu l-a înviat din morți, și l-a făcut Cap peste organizația sa principală.

Unitate

*Dupăce Iehova a făcut un legământ cu Isus, ca să-i dea împărăția, i-a dat lui Isus doisprezece învățacei, cari au primit dela el o învățatură deosebită despre lucrurile în legătură cu împărăția. Către unsprezece dintre acești învățacei a declarat credințiosul Isus: „Voi sunteți aceia, cari ați rămas neconținut cu mine în încercările mele. Deaceia vă pregătesc împărăția, dupăcum Tatăl meu mi-a pregătit-o mie, ca să mâncați și să beți la masă mea în împărăția mea, și să ședeați pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele doisprezece seminții ale lui Izrael”. — Luca 22:28—30.

*Acela, cărora li s'a făcut această promisiune, și cu care s'a încheiat legământul acesta, trebuia să se dovedească credințioși și să fie aduși la deplină unitate cu Cristos Isus și Dumnezeu. În scopul acestui s'a rugat Isus pentru ei. El nu s'a rugat numai pentru aceea, ca să li se pregătească un loc de onoare, ci pentruca în organizația lui Dumnezeu să fie făcuți una și aduși la o învoială deplină, chiar așa dupăcum Iehova și Isus sunt unu și într'o strânsă unitate. Pentru aceasta Iehova a dat lui Isus bărbați credințioși, ca solii speciali, și i-a trimis în lume, ca să pună mărturie despre adevăr. „Cum m'ai trimis tu pe mine în lume, așa i-am trimis și eu pe ei în lume”. — Ioan 17:18.

*Apoi Isus s'a mai rugat către Părintele său

și pentru alții care vor primi chemarea, pentru a fi membre în organizația glorioasă a lui Dumnezeu. Punctul principal al acelei rugăciuni a fost aceea, ca unii ca aceia să poată ajunge la plinătate în unire sau unitate în organizația mare a lui Dumnezeu, ca toată creatura să recunoască că Iehova este Dumnezeu. „Și nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei cari cred în mine prin cuvântul lor. Pentruca toți să fie una, dupăcum Tu, Tată ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie în noi, ca lumea să creadă că Tu m'ai trimis. Și eu le-am dat mărima pe care mi-ai dat-o, ca să fie una dupăcum noi una suntem. Eu sunt într'înșii și tu în mine, ca să fie desăvârșiți într'una, să cunoască lumea că tu m'ai trimis și i-ai iubit dupăcum m'ai iubit pe mine”. — Ioan 17:20—23.

*Citatele aduse până acuma din cuvântul lui Dumnezeu, nu lasă nici cea mai mică îndoială despre faptul, că scopul anumit al chemării, instruirii și instalării adunării este acela, ca pe aceia, cari au fost aduși în organizația lui Dumnezeu să-i aducă la unire deplină cu Dumnezeu și Cristos, și să le dea parte la justificarea numelui și Cuvântului lui Iehova. Acesta a fost motivul, pentruce apostolii, au fost trimiși ca solii speciali ai lui Cristos, și acesta este și motivul pentru crearea altor slujbe în adunare, în timp ce se găsește încă în curs de dezvoltare. Apostolul dă și o altă dovadă pentru aceea, că acesta a fost scopul, spunând: „Și el (Isus) dăte pe unii apostoli pe alți profesii, pe alți binevestitori (evangheliști), pe alți păstori și învățători, spre întregirea sfinților pentru lucru de slujire, pentru clădire a corpului lui Cristos. Până când toți vom fi ajuns la unirea credinței și a cunoștinței lămurite a Fiului lui Dumnezeu, la bărbat desăvârșit, la măsura de vârstă a împlințurii lui Cristos. Ca să nu mai fim nevrâstnici, aruncați fiind de valuri și duși înapoi și încolo de orice vânt al învățurii prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenie spre uneltirea rătăcirii”. (Efeseni 4:11—14) Acest text Scriptural dovedește asemenea, că o astfel de unire sau unitate a poporului de legământ al lui Dumnezeu, trebuie să fie ajunsă de membrele rămășiței, în vreme ce se află încă pe pământ, ca să fie rădăcinați și întemeiați adânc în adevăr, să stea tare ca martorii adevărați și credințioși ai lui Dumnezeu și a împărăției sale și împreună în armonie să poată pune mărturia pentru Cuvântul și Numele lui Iehova. Această unitate cu Cristos trebuie să existe în credința și în cunoștința lui Dumnezeu și a împărăției sale, și în modul acesta vor fi aduși

acești credincioși la măsura plinătății lui Cristos.

⁶ Pentru a ajunge la unitatea aceasta, trebuie ca între aceia, cari cred în Domnul Isus Cristos, să se facă un lucru. Ca lucrul acesta să se facă, Isus Cristos a numit pe apostolii săi și i-a trimis ca soli, și afară de aceasta a creat slujbele de profesori, evangheliști, păstori și învățători și a stabilit și însușirile de lipsă pentru aceste, însă despre slujba de bătrân nu a orânduit nimic. Aceasta a făcut-o evident din motivul, căci toți, cari vin la punctul unității, sunt bătrâni cu adevărat și de fapt după înțelesul expresiunii scripturale a cuvântului. Unii ca aceștia sunt oameni ajunși la bărbăție în Cristos, și plinătatea aceasta nicidecum nu s'ar putea mări prin votul altor persoane.

Toți una

⁷ Rugăciunea lui Isus a fost aceea, ca toți să fie făcuți una sau în stare de unitate. Cuvintele apostolului sună: „Până când toți vom ajunge la unitate”. Această unitate a tuturor, nu se putea face pe timpul, când apostolii erau încă pe pământ, și anume din două motive deosebite anumite. Mai întâi, pentrucă toți cei 144.000 nu erau încă chemați pe vremea aceea, și al doilea, mulți dintre aceia cari pe vremea aceea erau chemați pentru împărăție, erau încă „nevrăstnici”. Unitatea amintită de Isus și apostoli, trebuie să fie aceea a credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu. Pentruca toți cei 144.000 să aibă o credință deplină, toți aceștia, împreună cu rămășița de pe pământ trebuie să fie aduși la o cunoștință a scopului Dumnezeului Iehova, pentruca organizația sa principală să fie întemeiată pe deplin și Numele său mare să fie justificat. Apostolii pe vremea lor erau aduși la unitate deplină, pentrucă Domnul le-a descoperit scopul său, și cel puțin pe unii din ei i-a inspirat, ca să scrie pentru folosul altora îndrumările sale. Fără îndoială, și alții, precum Timotei și Tihu, au ajuns la acel grad de unitate. Dar între timp nu a existat unitatea tuturor acelora, cari au crezut în Domnul Isus Cristos și au fost chemați pentru împărăție; și aceasta este arătat prin faptul, că apostolii, îndeosebi Pavel și Petru, erau ocupați mereu cu aceea, ca să explice adevărul acela, care este temelul credinței, și pe mai departe să conducă diferitele adunări pe calea adevărată, pe care trebuia să umble pentruca să câștige buna plăcere a lui Iehova. Apostolul Pavel nu putea să aștepte unitate deplină pe vremea aceea, fiindcă un astfel de lucru ar fi fost cu neputință. Unitate deplină numai atunci se putea câștiga, dupăce numărul total al acelora, cari formează organizația principală a lui Iehova Dumnezeu, era chemat, chemarea ar fi primit-o, ar fi fost adunați la un loc și ar fi început, sub conducerea lui Cristos Isus, capul organizației acesteia, să lucreze.

Până când

⁸ Din clasa, care a fost concepută de spirit și chemată pentru împărăție, trebuie să fie scoși cei 144.000, desvoltați și aduși la o unitate deplină, desăvârșită. Aceștia trebuie să se desvolte dela starea de „nevrăstnici” până la „plinătatea bărbăției”. Pentru a ajuta unui chemat, să ajungă la starea de „bărbat desăvârșit, la măsura de vârstă a împlinirii în Cristos”, Domnul Isus a orânduit anumite slujbe și slujbași. Aceste slujbe și oamenii care trebuie să le îmbrace, au fost prevăzuți de Iehova Dumnezeu, prin reprezentantul său principal, Domnul Isus Cristos, pentru a duce la îndeplinire scopul său, de a ajunge unitatea amintită de apostol. Investirea lor viue dela Iehova Dumnezeu. (Isaia 61:1, 2) Cei „doi, sprezece apostoli ai Mielului” erau aleși și numiți și predați lui Isus, înainte ce spiritul sfânt ar fi fost trimis ca mângăetor, conducător și ajutor. (Ioan 15:16; Matei 10:1—5; Mareu 3:13—19; Ioan 17:6, 11; 14:26) Aceste slujbe și slujbași ai adunării nu au fost înființate de activitatea spiritului sfânt ca mijlocitor și ajutor. Matia, care a pășit în locul lui Iuda, a fost numit înainte de Rusalii, și după aceea a primit spiritul sfânt. (Fapte 1:23—26; 2:1-4) Cu toatecă Pavel numai după aceea a fost convertit, dupăce spiritul sfânt a fost deja trimis ca mijlocitor, totuși, el a fost cel numit direct de Domnul Isus Cristos. (Fapte 9:15; 26:16) Apostolii erau bătrâni, deoarece erau cei dintâi și astfel cei mai bătrâni în corpul lui Cristos, însă nu au fost bătrâni pe baza de alegere sau numire omenească. Lucrul „întregirii sfinților” a fost și este o parte a datorințelor apostolilor, lucrul lor însă nu este mărginit numai la aceasta. O mare parte a Testamentului nou, a fost scris de unii apostoli, și scrierile acestea stau acuma ca Cuvântul inspirat de Iehova prin Cristos Isus. Acest Cuvânt este de lipsă pentru instruirea clasei împărăției, însă nu este mărginit numai singur la această clasă. Aici trebuie ținut seamă îndeosebi de faptul, că nicidecum nu înseamnă încetarea slujbelor apostolilor, dacă cei 144.000 vor ajunge gradul de plinătate, unitate sau unire în Cristos; și anume nu, pentru aceea, deoarece au de împlinit alte datorințe. Aceiaș s'ar potrivi și cu privire la celelalte slujbe, care au fost create de Domnul, și numirile, cărorora au fost făcute de chiar dânsul. Evangheliștii de exemplu sunt predicatori, însă cinați de Domnul la aceea, ca să vestească adevărul său. Adevărul trebuie să fie vestit încetincet, până când toate creaturile au ocazia, ca să ajungă la o cunoștință a adevărului. (1 Timotei, 2:3, 4) Cuvântul „până când” cum se folosește de apostol în Efeseni patru, trebuie să însemne deci, că lucrul săvârșit de aceste slujbe, care au fost orânduite pentru folosul sfinților, trebuie să fie în picioare până când toate membrile corpului ajung în plinătate; deoarece aceasta este ținta cea mare sau scopul propus al Domnului. Că aceste slujbe, vor mai sta, sau că vor înceta, nu

este deloc important, în măsură ce cei 144.000 și unitatea lor deplină cu Cristos vin în discuție. Îndatoririle acestor slujbe trebuie îngrijite și să fie demult isprăvite, când starea de unitate sau unire va fi ajunsă. Nu poate să fie nici o încltare pânăce unitatea nu va fi statornicită.

Deplin, când?

9 In ce timp va fi ajunsă unitatea sau unirea? Desigur, că nu mai de vreme, decât atunci când Domnul Isus Cristos apare în templul lui Dumnezeu, și pe credincioșii, care formează sau compun pe membrele „clasa servului credincios și înțelept” îi strânge la sine. Alături cele scripturale, cât și alte dovezi arată, că Domnul Isus în anul 1918 a apărut în templul lui Dumnezeu, și îndată după aceea a adunat la sine pe cei aleși. Scriptura arată, că Domnul mai întâi a înviat din morți pe unii ca aceia, cari au murit în Cristos, și aceștia trebuie să cuprindă pe apostoli și pe alții, cari au servit cu credincioșie ca profeți, evangheliști, păstori și învățători, și cari pe baza educației lor fuseseră bătrâni. (1 Tesaloniceni 4:16) La aceasta urmează aceia, pe cari Domnul i-a recunoscut ca credincioși și adevărați, cărora Domnul a transmis toate interesele împărăției sale depe pământ, și cari au fost făcuți de membre a clasei servului credincios și înțelept, o clasă, care este preumbrită sau ilustrată de Mardocheu. (Matei 24:15, 46) După aceea urmează aceia, cari mai târziu au venit la adevăr și au fost năseuți de spirit, cari s'au consacrat pe deplin lui Dumnezeu și împărăției sale, în timp ce au primit chemarea și au urmat-o și au fost aleși. Aceștia sunt preumbră și ilustrați prin Estera, și asemenea au fost făcuți membre a „servului credincios și înțelept”. Toți aceștia, dupăce au fost aduși în starea templului, primesc hainele mântuirii, care îi face cunoscuți ca fiind o parte a organizației lui Iehova; ei au fost unși și primesc mantia dreptății, care face cunoscut aprobarea lui Dumnezeu, a Domnului, și lor le-a fost pregătit un loc în împărăția sa, dupăce i-a așezat în compoziția a gășii cu cale. Toți aceștia sunt în unitate sau unire în cunoștința Domnului și în credința și în serviciul Domnului. Această unitate sau unire are loc aproximativ pe timpul revărsării a doua a spiritului sfânt. — Ioil 2:28, 29.

10 După orânduirea dumnezeiască, Petru a fost un apostol, și a servit și în slujbele unui evanghelist, păstor, profet și învățător. La Rusalii a profetisat și mai târziu zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din spiritul meu peste orice trup, și vor profeti fiii voștri și fiicele voastre, și tinerii voștri vadenii vor vedea, și bătrânii voștri vor văsa și anume peste robii mei și peste roabele mele voi turna în acele zile din spiritul meu și vor profeti”. (Fapte 2:17, 18) Profetia trebuie să se refere la rămășița depe pământ, dupăce a fost adusă în unitate cu Cristos Isus. În profetia aceasta folosește Petru expresiunea „bătrân”, și cuvântul acesta fără îndoială

caracterizează pe aceia din adunare și se aplică la aceia, care au fost înaintați în ani și în cunoștința Domnului, însă cunoștința lor a contribuit în cea mai mare parte la edificarea proprie sau la înălțarea de sine. Ei erau bătrâni în adunare; și precum erau bătrâni credincioși și necredincioși în Israel, organizația tipică a lui Dumnezeu, chiar așa erau bătrâni credincioși și necredincioși și în adunare. Aceasta se arată clar în Scriptură. (Ezechiel 8:1-12; 9:5, 6; Evrei 11: vers 1, 2; Psalm 45:15. 2 Moise 24:1-14) Toți credincioșii recunosc, că au privilegiul, ca să fie servii și martorii lui Dumnezeu, și aceasta trebuie să se refere atât la genul bărbătesc, cât și la cel femeiesc; despre aceasta a zis apostolul Petru ca vorbitorul lui Dumnezeu: „Și anume peste robii mei și peste roabele mele voi turna în acele zile din spiritul meu și vor profeti”. (Fapte 2:18) Cei care apreciază marele privilegiu, de a fi servii lui Iehova, se bucură, ca să vestească mesajul al adevărului, până când cei egoiști neglijează să se codesc, să facă aceasta. Este clasa credincioșilor, care a devenit la unitatea sau unirea cu Cristos Isus și făcuți o parte a „clasei servului ales”. Această unitate sau unire se ajunge în cunoștința Domnului și în credința și devotațiunea față de Domnul. Această unitate este atinsă de întreaga rămășiță, deoarece se află în templu și este învățată de Dumnezeu prin Capul clasei templului, și ei toți au un sentiment că privire la scopul lui Dumnezeu, pentru a justifica pe deplin Numele său prin Cristos, capul organizației sale. Ei văd ochi în ochi adevărurile minunate cu privire la Iehova și împărăția sa, și au ajuns la starea de plinătate a bărbăției în Cristos, amintită de apostol.

Bătrâni adevărați

11 Cine sunt deci bătrâni adevărați în organizația lui Dumnezeu? Răspunsul scriptural sună: „Toți credincioșii, care au fost făcuți membrii organizației principale a lui Iehova, care formează pe rămășița, care se află acuma pe pământ, și care rămân întoldeauna credincioși lui Dumnezeu. Toți aceștia în adevăr sunt bătrâni, nu, pentru că ei neva ar fi votat pe ei, ci pentru că prin credincioșie pentru Dumnezeu și împărăția sa sunt înaintați și aduși la maturitate. Ei în acest fel au fost aduși la starea de plinătate a bărbăției de săvârșite în Cristos Isus. Ei au ajuns la starea de unitate și maturitate. Aceasta este unitatea sau unirea care se amintește de Isus și de apostolul Pavel în textele scripturale amintite mai sus. Cu o sprijinire pe mai departe a acestei concluzii finale, să se examineze următoarele texte. (Părth era un bătrân și el însuș se arată ca unul, ca acela, și ca pe unul „părtas la gloria, care se arăta”. El a îndemnat pe bătrânii din adunare, sub cari a înțeles pe cei mai bătrâni în Cristos, ca să păzească turma lui Dumnezeu, și mărturdauge apoi: „Și când se va arăta Păstorul cel

mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji și slăvi”. — 1 Petru 5:1-4.

1. Cristos Isus este Păstorul cel mare, și acum s-a descoperit sau s-a arătat în templul lui Dumnezeu ca Capul organizației lui Iehova. (Evrei 13:20; 1 Petru 2:25; Ezechiel 34:23; Ieremia 23:4, 5)

Cununa măririi amintită de apostolul Petru în textul amintit mai sus înseamnă „semnul vredniciei regale”, care exprimă bineplăcerea și aprobarea Domnului pentru cineva ca membru al organizației lui Dumnezeu. Această „cunună a măririi” nu se dăruiește că doară cineva ar fi fost ales la o slujbă prin voturile de alegere a oamenilor, ci va fi dăruit tuturor credincioșilor, inclusiv prietenilor credincioși, pe cari uneori îi mai numim colporteri, și tuturor celorlalți cari sunt credincioși, și devin membrele „servului ales”. Iehova spune despre unii ca aceștia: „Și nu voi da mărire mea alluia”, decât „clasei servului ales”. (Isaia 42:8) Către aceștia inclusiv rămășița credincioasă de pe pământ, spune Domnul: „Scoala-te, luminează! Căci lumina ta a venit și mărire lui Iehova a răsărit asupra ta”. — Isaia 60:1.

2. În Apocalips 4:2, 4 stă scris: „Îndată am fost în spirit, și iată un tron era pus în cer, și pe tron unul șezând. Și de jur împrejurul tronului văzui douăzeci și patru tronuri, și pe tronuri douăzeci și patru de bătrâni șezând îmbrăcați în vesminte albe, și pe capetele lor cununi de aur”. Să înțelegem seama, că acest text vorbește de douăzeci și patru bătrâni și numărul douăzeci și patru, de două ori mai mare decât numărul apostolilor, dădea înțeles următoarele: Acești douăzeci și patru bătrâni au numai pe apostoli în chip, ei sunt înlocuirea a tuturor credincioșilor, care au fost făcuți membrele organizației principale. Membrele ca un întreg reprezintă sau ilustrează pe toți aceia, cari au adormit în credințioșie, și au fost înviați la mărire, și pe mai departe pe rămășița de pe pământ, care a fost adusă în templu și rămâne credincioasă până la sfârșit. Cei din rămășiță sunt sub mantia dreptății și în locul de adăpost al Celui Prea Înalt, cum descrie Scriptura; ei au primit semnul vredniciei regale sau cununa măririi, și în Cuvântul Domnului sunt descriși ca aceia, care „se veselesc în măreție”. (Psalm 149:5-9; Isaia 61:10; Psalm 91:1, 2). Aceasta este clasa credincioșilor, despre cari apostolul a zis, că vor primi cununa măririi sau semnul de recunoaștere a împărăției la arătarea marelui Cap al organizației principale a lui Iehova. În armonie cu aceasta stă scris: „Pus-ai pe capul lui cunună de aur” (Psalm 21:3), care este socotită întreaga organizație. Ei primesc cununa aceasta sau semnul de cinste pe baza aceea, că ei au fost aduși la unitate în Cristos și făcuți o parte a lui Cristos. Iehova în îndurarea sa așa s-a îngrijit de rămășița credincioasă de pe pământ, că „ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus”. (Efeseni 2:6) Aceasta este viziunea dată clasei templului, care de nimeni altul de pe pământ nu este văzută și prefăcută. Cei ce au viziunea aceasta, pe baza Scrip-

turii toți vor fi cunoscuți ca bătrâni și ei sunt bătrâni pentru că sunt bineplăcuți înaintea lui Iehova, și găsesc o mare bucurie în aceea, ca să-l servească. „Cei douăzeci și patru bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și ziceau: Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia ta stau în ființă și au fost făcute”. (Apocalips 4:10, 11) Acești bătrâni, socotind și pe rămășița unsă și credincioasă de pe pământ, care văd nașterea sau începutul împărăției, și cari învață, că împărăția va justifica Numele lui Iehova; și ei se bucură, ca să aducă laudă și cinste lui Dumnezeu. Ei sunt ilustrați ca aceia, cari stau pe muntele Sionului împreună cu Domnul. (Apocalips 14:1-3) „Și cei douăzeci și patru de bătrâni, cari stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s’au aruncat cu fețele la pământ și s’au închinat lui Dumnezeu, și au zis: Îți mulțumim Doamne, Atotputernice, care ești, și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea ta cea mare și ai început să împărățești”. — Apocalips 11:16, 17.

Scopul unității

¹⁴ Care este scopul unității, asocierii sau a unirei, care este atât de lămurit accentuat de Isus și de apostolul Pavel? Desigur, nu numai acela, ca pe cineva să-l ducă în cer. O asemenea unitate, unire sau asociere are de scop, ca toți cei chemați, cari sunt credincioși, să devină membrele „servului ales” și să poată servi pe Iehova Dumnezeu. Aceasta este singurul adevărat înțeles a cuvintelor apostolului Pavel, anume: „Pentru întregirea sfinților, în vederea lucrării de slujire”. (Efeseni 4:12) Oricine care neglijează sau se codește să ia parte activă, ca să servească pe Dumnezeu în timpul prezent ca martorul lui Iehova prin punerea măririi, sau cine se luptă împotriva unui astfel de serviciu a vestirii numelui și împărăției lui Iehova, de necesitate trebuie să fie scos din organizația lui Dumnezeu. „Omul (crescut) mare” nu este pregătit pentru serviciul oamenilor, ci pentru a servi pe Iehova Dumnezeu în slujba preșcolară. Slujba aceasta înseamnă, a pune mărturie pentru Cuvântul, Numele și împărăția lui Dumnezeu, și aceasta trebuie făcut de toți împreună și în unitate.

A l e g e r i

¹⁵ Grupele poporului lui Dumnezeu pun acum următoarea întrebare: Să continuăm cu alegerea bărbaiilor în slujba de bătrâni de adunare? Răspunsul scriptural la această întrebare este hotărât: Nu, și anume pentru aceea, fiindcă slujba de bătrân după Scriptură nu există, și că nimeni nu poate fi făcut bătrân pe baza voturilor de oameni. Procedura apostolului Pavel și a altor frați a constatat în aceia, că dintre acei frați cari pe atunci din pricina vârstei lor și a progresului lor în credință și în cunoștința Domnului, erau bătrâni, pe

unii să-i numească sau să-i aleagă și pe unii ca aceștia să-i facă servi ai adunării.

¹⁶ Poporul lui Dumnezeu trebuie acum să aleagă episcopi sau supraveghetori în adunare? Nu; deoarece spiritul sfânt, ca administrator și ajutor, a făcut pe anumiți bătrâni supraveghetori, însă dela venirea Domnului la templul lui Dumnezeu, spiritul sfânt a încetat să mai funcționeze ca administrator și conducător. Iar Domnul Isus însuș are în mână administrarea organizației sale.

¹⁷ Ce servitori se pot însă alege acum în adunări pe baza Scripturii? Pentru a răspunde la întrebarea aceasta, trebuie să cunoaștem clar, că cine formează organizația principală a lui Iehova, și care sunt datorințele prezente a membrilor acestei organizații. Cristos Isus este capul acestei organizații. El se află în templul său, pentru executarea judecăților lui Iehova. Lucrul lui cel mare, actul cel al viitorului apropiat, este, justificarea Celui și Cuvântului lui Iehova. Spiritul sfânt este un administrator și conducător a serviciilor în absența lui Cristos Isus, și deoarece acum Cristos Isus însuș a apărut în templu, toată conducerea o are în mână sa, și desigur, că toți care sunt în unire, urmează conducerei sale. În templu va fi servit de îngerii lui cei sfinți. (Matei 25:31) „Iată, că a venit Domnul cu zecile de mii (număr simbolic pentru toți) de sfinți ai săi, ca să facă o judecată asupra tuturor”. (Iuda 14, 15) „El este acolo, ca să ducă la îndeplinire judecata” „El este scris de deja, și din acest motiv încredințează” „ecăruui membru a corpului său o parte la lucrul său. „Aceasta este o cinste pentru toți sfinții săi”. (Psalm 149:9) De necesitate cuprinde aceasta pe apostolii credincioși și pe alții, cari au murit în credință și au fost înviați la mărire. (1 Tesaloniceni 4:16) Cuprinde pe toți aceia, pe cari Isus „i-a primit” și „i-a dat” la învierea sa, și cari au servit, și cari apoi au fost răpiți prin moarte și acum au fost înviași și se află cu Domnul în mărire pentru totdeauna. În aceasta se cuprind de necesitate și „picioarele aceluia” sub care cuvânt sunt socotiți membrii credincioși, care petrec, acum pe pământ. — Isaia 52:7, 8.

¹⁸ Cine conduce organizația principală a lui Iehova? Natural, că Capul, Cristos Isus, care procedeză sub conducerea lui Iehova, Celui Prea Înalt peste toate. Scriptura arată lămurit, că îngerii sfinți sunt trimiși sau servii lui Cristos Isus, pentru executarea poruncilor sale. (Vezi articolul „Ingeri în Sion” apărut în Revistă, pe mai departe Apocalips 8:6) Nu poate să fie nici o îndoielă asupra faptului, că Isus Cristos poate să conducă fiecare secție a organizației sale, și într-adevăr le și conduce, și că poate să se folosească de îngerii săi sfinți, și o și face, pentru executarea poruncilor sale și să îndrumeze pe rămășița de pe pământ, neținând seama de faptul, că rămășița nu poate să vadă pe acești reprezentanți trimiși ai Domnului și nu poate să aibă o relație directă sau pipăibilă cu dânsii.

¹⁹ Căci o întrebare datorințele din prezent a organiza-

ției principale a lui Iehova? Cristos Isus a fost trimis înainte, ca să domnească în mijlocul dumșmanilor săi, de a aduna la un loc pe poporul său propriu și să-i instrueze; de a-i îndemna, ca vestea împărăției lui Dumnezeu să fie vestită prizonierilor, și domnitorilor și tuturor popoarelor, îndeosebi popoarelor „creștinătății”, să dea o prevestire de avertizare. (Isaia 42:6; Ezechil 3:11; 9:4) Vorbim pe scurt, lucrul este de a pune mărturie despre scopul lui Iehova, a cărui scop principal este justificarea numelui său. Cristos Isus este martorul principal al lui Iehova, și el a zis: „Oricine care este din adevăr, ascultă vocea mea”; și vocea sa poruncește acum mai cu seamă, că trebuie să se pună o mărturie, și aceasta înseamnă, că fiecare din rămășiță trebuie să pună mărturie despre Numele și împărăția lui Iehova Dumnezeu. — Ioan 18:27; Matei 24:14.

²⁰ Isus s'a rugat, ca toți să fie făcuți una, anume, ca să fie aduși la unitate deplină, „pentruca lumea să cunoască, că Tu m'ai trimis”. (Ioan 17:23) Cum s'ar putea face aceasta, dacă nu s'ar pune o mărturie după cum a poruncit Isus? Aceasta este în armonie deplină cu cuvintele apostolului Pavel, care a scris, că Isus a dăruit aceste daruri, pentru pregătirea deplină a sfinților la lucrarea de slujire. Pentruce trebuie să fie pregătită pentru lucrare de slujire, dacă nu a servit? Ce serviciu trebuie să îndeplinească încă rămășița pe pământ?

²¹ Iehova răspunde la întrebarea aceasta: „Voi sunteți martorii mei, căci eu sunt Dumnezeu”. (Isaia 43:10—12) „Eu am pus cuvintele mele în gura ta”. (Isaia 51:16) „Du-te și vorbește către poporul acesta”. (Isaia 6:9) Deoarece rămășița este o parte a organizației lui Iehova, și deoarece este făcută o parte sau membre a „clasei servului credincios și înțelept”, cărora li s'a transmis interesele pământene a împărăției lui Dumnezeu, și astfel este o parte a „servului ales”, datorința ei din prezent este stabilită exact de profetul lui Iehova în Isaia 42:1, 6, 8. În anul 1922 s'a întâmplat, că poporul lui Iehova de pe pământ a început să priceapă această viziune a lui Isaia, care închipuie pe Isus Cristos în templu. (Isaia 6:1—8) Aceasta a corespuns exact cu revărsarea spiritului sfânt peste toți, cari atunci, indiferent de genul la care au aparținut, au făcut parte din clasa credincioasă. (Ioan 2:28, 29) Exact în acelaș an a început organizarea poporului lui Dumnezeu la serviciu pe pământ și să înceapă la activitate; și aceia, cari într-adevăr sunt în adevărul prezent, acum sunt convinși pe deplin, că Domnul Isus a condus chestiunea organizării, și că aceasta a făcut-o prin îngerii sau trimișii săi. Lucrul, de mărturie este lucrul, care trebuie să se facă azi de rămășiță.

O r d i n e

²² Fiindcă acum cunoaștem ce lucru trebuie să facă rămășița pe pământ, deci se va pune aici la discuție întrebarea: Pe baza Scripturii

este îndreptăţit, ca să se aleagă oarecari servitori în grupele poporului lui Dumnezeu, care pe trece acum pe pământ? Iehova este un Dumnezeu a ordinii, şi nu a desordinii, şi pentru aceasta orice lucru în organizaţia sa trebuie să se facă după ordine şi în ordine. (1 Corinţeni 14 versurile 23, 40) „Domnul întăreşte paşii omului (întreaga rămăşiţă a lui Iehova), când îi place calea lui”. (Psalm 37:23) Îndatorirea de a pune mărturia pe pământ, dupăcum a poruncit Domnul, s'a pus pe întreagă rămăşiţă. Grupele acestei rămăşiţe în armonie cu cuvintele lui Dumnezeu sunt organizate într'un corp, numit de noi „Societate”. Sunt multe grupe a poporului lui Dumnezeu împrăştiate peste întreg pământul, cari toate la un loc formează Societatea. Este deci cu totul scriptural şi potrivit, că Societatea numeşte pe unii fraţi în organizaţie, ca să cerceteze aceste grupe, şi să dea ajutor la organizare; aceşti fraţi se numesc conducători de serviciu regionali. Este privilegiul şi datoria fiecăruia dintre aceste grupe, ca să aibă un conducător de serviciu local. Precum Pavel, Timotei şi Titu împreună cu alţii din Societate au conlucrat la numirea sau alegerea servitorilor, aşa este cu totul scriptural şi potrivit, ca fiecare grupă locală să propună sau să designeze anumiţi fraţi, cari posed însuşirile necesare să fie conducători de serviciu. Dintre aceştia propuşi astfel, sediul principal al Societăţii să aleagă pe unul ca conducător de serviciu; şi în acest mod procedează sediul principal al Societăţii şi grupa localităţii anumite în armonie, ca să execute scopul urmărit. Ei sunt legaţi laolaltă, într'un corp. În modul acesta a fost organizat serviciul de mai mulţi ani pentru lucru, şi Domnul l-a binecuvântat, prin faptul, că a dovedit aprobarea sa faţă de el. Deoarece ştim, că Domnul îşi conduce poporul, şi dacă grupele şi cei ce se află la sediul principal se roagă pentru conducerea Domnului, trebuie să credem, că alegerea se întâmplă după voia Domnului. Există aşadar o legătură directă şi armonioasă a fiecărei grupe cu Societatea ca întreagă.

23 Este cu totul după ordine şi deci scriptural ca fiecare grupă să aibă un comitet de serviciu, care conlucrează cu conducătorul de lucru şi pentru grupă, pentru a regula şi a executa lucrul de mărturie. Acest comitet trebuie să fie ales de grupa locală. Comitetul poate să conste din alăfia membrii, câţi va hotări grupa, amăsurat mărimii grupeii. Grupa trebuie să aibă şi un secretar şi un casier, pe cari grupa asemenea trebuie să-i aleagă. Ar fi cu totul potrivit şi scriptural pentru grupă, ca să înputernicească comitetul de serviciu, ca să rezolve chestiunile generale economice, sau afacerile singurale a grupeii, şi să aranjeze astfel de chestiuni, cari de obicei erau rezolvate din partea unui comitet, care avea grija economică a grupeii. Unde este un comitet de serviciu, nu mai este nevoie de un comitet pentru rezolvarea chestiunilor economice. Grupa este una, dacă este în Cristos, şi toate trebuie făcute după ordine. (Continuarea urmează).

Intrebări pentru studiul berean

- Alin. 1, 2. Ce se înţelege sub unitate deplină în organizaţia lui Iehova? Pentru ce este necesar aceasta? Ce s'a întâmplat până în zilele apostolilor întru dezvoltarea organizaţiei principale a lui Iehova şi întru justificarea numelui său?
- Alin. 3, 4. Pentru cine s'a rugat Isus? Ce a cerut el pentru ei?
- Alin. 5, 6. Explică şi dovedeşte cu citare de texte scripturale scopul lui Iehova întru chemarea, instruirea şi edificarea adunării. Arată dacă Isus Cristos a stabilit slujba de bătrâni, şi pentru ce.
- Alin. 7. Numai când a putut fi ascultată această rugăciune a lui Isus „ca ei toţi să fie uni”? Pentru ce?
- Alin. 8. Prin cine au fost aleşi cei „douăzeci şi doi” ai Mielului în slujbă? Ce fel de minune, după Scriptură au fost autorizate în ordinele lor, şi cine au fost creale slujbele? În ce scop?
- Alin. 9. Când şi cum s'a ajuns starea de unitate sau unire?
- Alin. 10. Explică cuvintele lui Petru (Fapte 2:17, 18) în legătură cu Ioil 2:28, 29.
- Alin. 11-13. Cine sunt azi bătrâni în adunare în organizaţia lui Iehova? Pentru ce? Cum se aplică expresiunea „când se va arăta Păstchil cel mare”? Identifică pe cei „douăzeci şi patru” de bătrâni. Ce înseamnă „cumuna nevestejilă a lui Dumnezeu”?
- Alin. 14. Arată scopul unităţii sau unirii explicate aici.
- Alin. 15, 16. Este potrivit acum, şi din ce motiv, ca adunări sau grupe a) să aleagă bătrâni la slujba de „bătrân”? b) să aleagă episcopi sau conducători în grupe?
- Alin. 17-19. Care sunt îndatoririle prezente a membrilor organizaţiei principale a lui Iehova? Descrie cum este condusă activitatea acestei organizaţii, în care se cuprind membrii credincioşi, cari petrec azi pe pământ.
- Alin. 20, 21. Numai în ce chip pot să fie făcuţi astfel de concluzii? Arată cum formează Scriptura baza pentru astfel de concluzii.
- Alin. 22, 23. Ce înţelegem sub denumirea „Societate”? Arată necesitatea de organizare între grupele poporului lui Dumnezeu peste întreg pământul, şi cum poate să se facă aceasta în armonie cu Scriptura, ca astfel fiecare grupă să aibă o legătură directă cu Societatea ca un întreg.